

vasoltam volna neki: menjen férjhez a kilenc román rendőrhöz. Majdnem olyan abszurd, mégis jó volt, hogy ezt mondtam, mert nagyot nevettek rajtam, úgy éreztem: népszerű vagyok. Kicsi koromban azért lehettem népszerű, mert volt érzékem az abszurdhoz, ezt ma már éppen így mondanám. Minden abszurd volt ott, ami román. Eszerint a románokhoz is lehetett valami érzékem.

(A közölt részeket a noran kiadó gondozásában megjelenő könyvből valók.)

Vörös István

KÉT KUPICA PÁLINKA

Amikor a vér már nem ömlött, megszólalt a harangszó. Pintér bácsi azonnal kihúzta magát, és keresztet vetett. A sáros hóban gumicsizmák nyoma, piros és szarszínű sár, egy barna vándlingban véres zsemle gőzölög, a mosókonyhából kizúduló fényre a mocsos téli hajnal kékes vére ömlik, mint zsemleire ömlött az előbb a bordó, halál és ébredés párái szállnak a levegőben, nagyapám pálinkát hoz, a hat erős, fekete férfi koccint, megöltek egy hetediket, a halott a hóban fekszik, de lába még meg-megrándul.

Jöhetnek a gyerekek, mondja valaki, és mi kitődulunk a konyhából, a húgom meg én, ketten vagyunk a gyerekek, de csak együtt, különben egyikünk se gyerek, én a Petti vagyok, ő a Juditka. Most meg kell húzzuk a disznó farkát, és akkor az majd tojik nekünk ajándékot, én már tudom, hogy a dunakavics és a franciadrazsé nem a haldokló disznó végbelében terem meg, de Juditka talán még nem tudja. Elkapom az állat pöndörödő és meglehetősen visszataszító, vékony farkincáját, és rántok rajta egyet.

De ajándék helyett egy utolsó szellentés csap ki a fenekéből, látom, ahogy kinyílik, mintha beszélne hozzám, becsapnak téged, mondja, hazudsz, felelem neki, nem csapnak be, mert mindent tudok, és ők tudják, hogy tudom, nálunk nem szokás egyenesen beszélni, egy döglött disznó segge se vezesse ezt be, mert semmi köze hozzá.

A harangszó ott hömpölyög fölöttünk, a felnőttek röhögnek, és elfelejtik odadobni a csokinkat, Juditka, aki az egyetlen nőnemű az egész udvaron, elsírja magát, és beszalad a konyhába.

Harangszó. Jocó, a nagybátyám megcsúszik a latyakban, kupicájából a pálinka kiömlik. Egyenesen a döglött disznó képébe fröccsen a rohadt szilva párlata, mindent a bomlás szaga lep el. Akkor az állat, akinek már minden mindegy kéne legyen, megráng, és éles hangon rőfögni kezd.

Visítva rőfög, úgy megsiklik a hangja, mint a lavóré, ha vizet lötykölsz benne. A túlvilágról sír, vajon mit lát, milyen utálatos disznópokol ajtajából rőfög ide segítségért? És vajon mik lehettek a bűnei, túl mohón falta a moslékot, egyszer bezabált egy óljába tévedt kiscsirkét? Paráználkodni nem paráználkodhatott, mert hamar ki lett herélve, hogy jobban nőjön, és ő meg is hálálta a gondoskodást, több mint kétmázsányi szerves anyagot fog ránk hagyni, és mi minden részét feldolgozzuk.

Száll a reggeli harangszó, karácsony közeledtét jelzi, a disznó szemébe belemegy a pálinka, és a fájdalom magához téríti. Vagy talán a sebbe folyt bele, és most pálinka kering az ereiben? A szív újra ver, ezt hallom én is, mert hangos lódobogás hallatszik, de nem kintről az utcáról, hanem a fejünk fölül, mintha a sárgás felhőkben boszorkányok dobolnának. A disznómennyország angyalai jöttek talán érte? És most csata lesz az udvarunkon ezért az egy lélekért.

Lehet, hogy ő a disznók nagy tudósa, aki eladta magát az ördögöknek? Igen, a pálinka a sebbe ment, ez már biztos, az állat fölpattan, és egyenesen Jocóra mered. Jocó zörgő csontú ember, nagy, kiálló ádámcsutkával, ugyanolyan orral. Este azt bizonygatta, hogy egymaga képes lefogni a disznót annak a módszernek a segítségével, amit a főnöke magyarázott el neki egyszer ebédszünetben. Ma reggel viszont kétszer elvágódott, mikor a mellső lábát meg kellett volna ragadnia, az ízületei ropogtak az erőlködéstől, úgyhogy más vette át azt a lábat, és ő már csak álldogált mögöttük, Juditka szerint oda is hányt az orgonabokor alá. Úgyhogy igencsak szüksége lett volna arra a pálinkára, amit a disznó szívébe öntött. Ha ő issza meg, akkor most ő kap úgy erőre, ahogy az állat.

Menj onnan, kiabálta Pintér bácsi, ám a szavának nem lett foganatja. Jocó képtelen volt mozdulni. De egyelőre a disznó is.

Jöhetünk a vérért?, hangzott a konyhából egy női hang. A reggeli világosság ideglázszerű rohammal tört rá az udvarra.

Most nem, felelte nagypapa, megpróbálta félrelökni Jocót, apám a disznóra vetette magát, hogy földöntse, hiszen nyilván egyébként is gyenge lábakon áll, a vére már mind a zsemlelén hűl gőzölögve.

A dobolás egyre közelebből hallatszott a fejünk fölül. A harangszó megpróbált megküzdeni vele, a fehéressé vált köd kavargott az emberi és disznóangyalok szárnya alatt, rettenetes küzdelem volt, a disznók érthető nyelven azt kiabálták: Mi erősebbek vagyunk, mert bennetek nem hisznek a ti drágalátos embereitek, de bennünk a disznók annál inkább, ez az állat mindennap imádkozott moslékevés előtt, és imádkozott elalváskor is.

Féltem, hogy az angyalok meg rőfögni fognak, de nem szólaltak meg, éles kardokat rántottak elő, és ugyanúgy kezdték ölni ellenfeleiket, mint az előbb mi, mármint a felnőttek a disznót. A disznóangyalok nem is védekeztek, a sebeikből úgy hullott a vér, mint piros harmat a napfelkeltében, a szemembe belesütött a malom mögött vörösen kelő nap, fényével utat vágott a ködön és a kavargó szárnyakon át, a vércseppek a földre érve cukorkákká alakultak, és én elkezdtem fölszedgetni őket.

Peti, mi a faszt csinálsz, rivallt rám dühösen az apám, aki most kászálódott föl a földről, mert ledobta a hátáról a disznó. A bőrkabátja ujjá csupa sár volt.

Szedegetem, amit a disznók tojtak.

Mi van, te is kaptál a pálinkából? Itt csak egy disznó van.

Itt igen, de ott fönt több is, mutattam a véres kardjukat már a birsalmafa szintjén sühogató angyalokra. Ha nem vigyázunk, még a mi fejünket is lecsapják.

Meg akartam fordulni, ám egy hatalmas pofon csattant az arcomon. Nem értettem, mi ez. Ne káromold az Istent, bődült rám nagypám. Tehát mégis hívó lenne? Kezéről a disznóvér az arcomra kenődött, apám azt hitte, hogy az orrom vére, és gyorsan elém pattant, hagyja azt a gyereket, sziszegte, nem szerették egymást az apósával.

Nekik egyszerű dolguk volt, de nekem nehezebb, mert mind a kettőjüket szerettem.

Akkor a disznó újra rőfögött. Úgy hallatszott, mintha egy angyal fújta volna meg az apokalipszis véres trombitáját. Mintha a disznó nedves és havas orra megnyúlt volna,

mint ez a haláltusa, és egy kis elefántormány pottyant volna ide közénk, Afrika ajándékeként. Az én arcom már be is volt festve, a véres csíkokkal készen álltam egy törzsi tánc ellejtésére.

De akkor a föld alól, illetve az utcára nyíló kifolyókból előtörték a disznóördögök, hogy angyaltársaikat megsegítsék. Koromfekete agyaras árnyékok rohantak végig az udvaron, odaálltak a disznó mellé, eltűntek benne, már nemcsak a pálinka fűtötte őt, hanem a túlvilág alkoholja is, dübörögni kezdtek a szervei, mint valami gyár. Ama szervek, amelyeknek lassan önálló életet kellett volna már élniük, illetve önálló halált: a belek és a gyomor mosásra, a máj reggelihez, a tüdő az üstbe főzésre, minden várt a maga sorára, a sonkák a sóba, a hús a darálóba, a szalonna füstre, az orr és a fül a kocsonyába, a sajtba. Csakhogy nem tudtak szétszakadni, mert a disznószív még vert, a vér mérgesen szuszogott a vājdlingban, hogy őt holmi növényi és túlvilági eredetű nedűkre váltották föl.

A disznó nekilódult. Hirtelenében akkora agyara nőtt, mint egy görbe szőlőmetsző kés, a szeme sárgásan világított. A dobolás végeérhetetlen volt, apám meglökte nagyapámat, aztán rám förmedt, mars a konyhába, de már én sem tudtam mozdulni, kezemben a töltött cukrok fölforrósodtak, mint tűz mellett a kő, Jócó félelmében görcsösen röhögni kezdett.

A megvadult állatnak egyetlen fejmozdulatába került, hogy Jócót feltaszítsa. A nagybátyám volt, de alig tizenöt évvel idősebb nálam. Nagyszüleimnek afféle kései gyereke, öregkoruk napsugara, aki most a sárban hevert, és egy rettenetes szörny ott állt fölötte, mint a sors maga.

Jócó hisztérikusan kapálódzott, öklével ütötte az állat tokaszalonnáját, és közben azt kiabálta megdöbbenve: Ez meg akar ölni.

Mit más akarna, kisapám, hajolt oda hozzá egy disznóangyal, te már tegnap este az ő halálával dicsekedtél kártyázás közben, míg ő békésen imádkozott.

Lehet, hogy az angyal beszédét csak én hallottam, de ez azért mégiscsak sok volt. Éreztem, hogy van mindebben valami szemtelenség, elvetemültség. A cukrot ledobtam a hóba. A favágótöngre letett tálcáról fölkaptam egy teli kupica pálinkát, és egyetlen húzásra kiittam. A cukor füstöt csapva eltűnt a latyakban.

A pálinka hihetetlenül jó volt, belül ugyanazt a füstöt éreztem, mint ami a hóról és a vérről még mindig szállt fölfele. Nőni kezdtem, mint vásárban a lufi a hidrogénes palackon. Már huszonöt éves voltam. És azt is tudtam, mit csinál a férfi a nővel, a fütym megkeményedett és fölágaskodott a tréningnadrágban, mindörökre megszűnt füttyi lenni. Már nem is voltam szűz, tudtam, hogy tíz év múlva a szomszéd udvarban triciklizgető Zsuzsikába fogok hatolni, láttam a combjára ömlő pár csepp vért, mely egyenesen a zsemlére csöppent a képzeletemből, azt hiszem, idén nem eszem véres hurkát, gondoltam.

Egyetlen szökkenéssel fölpattantam a disznó hátára, aki épp az agyarát készült nekiszegni Jócó nyaki ütőerének, olyan anatómiai ismerettel, mintha már letette volna a nagyszigorlatot az orvosi egyetemen. Nagyapa eddig eredménytelenül próbálta eltaszigálni az állatot Jócó fölül, de most felhagyott reménytelen kísérletével, és rám emelte pillantását. Az arca eltorzult a rémülettől.

Én megragadtam a vadkan két fülét, és a fejét egyetlen lendülettel hátrarántottam. Az utolsó pillanatban. A koponya az égnek emelkedett, a fogán ott látszott egy kevés megszaggatott bőr és némi embervér, de még nem volt nagy baj, Jócó már megkönynyebbülten sírt, az állat elrúgta magát a talajtól, mint valami versenyló, és átugrottuk a kerítést. Közben láttam, hogy a véres zsemlével teli vājdling felborul, de Jócó azon-

nal odakap, és amit lehet, visszadobál az edénybe, mielőtt mások is észreveszik a bal esetet, míg a nyakából vékony sugárban a zsemlére spriccel a vér.

A disznó az udvarnál lejjebb futó utcán simán földet ért, de aztán már nem tudott továbbmenni, a lába kicsúszott alóla a letaposott havon, fölnézett rám bocsánatkérően, az angyalokat kereste, de azok nem voltak sehol. Magára maradt. Vagy azt gondolták, hogy innen egyedül is odatalál. Éreztem, hogy immár nem egy disznón, hanem a halálon ülök, nem volt valami kényelmes hely, le is pattantam róla azonnal. A tetem mellett találtam egy tábla mogyorós csokit.

Pintér bácsi, a böllér kihajolt a kerítésen, a szentségedet, te kölyök, most cipelhetjük be ezt a nagy dögöt a ház körül.

Hát erre nem is gondoltam.

Nagynéném elszaladt mentőt hívni Jocónak.

Az idén nagyon jó lett a véres hurka. Legalábbis ezt mondta mindenki. Mi magunk nem ettünk belőle. A kóstolóba elment az egész.

Pósfai György

EREDETI CIPÓ-TÖRTÉNETEK

Okos Cipó

Amióta bevezették a hét évszakot, nem találok a helyemet. Márta sem tudja, mit csináljon: máskor tél végén megterveztük a tavaszi nagytakarítást, ablakmosást, de most mi van, ha előbb még a téltavasz jön? Ősz végén kezdtük gyűjteni az ötleteket karácsonyra, most meg közbejön az ősztél, és mindent elfelejtünk! Mikor menjünk nyaralni, ha a tavasznyár elhúzódik? Mert csak utólag lehet megtudni, meddig is tart most egy évszak, egyáltalán, hogyan jönnek egymás után.

Fogadok, hogy előbb-utóbb lesz nyolcadik is, a nyárósz, csak még nem merték bejelenteni.

Meg aztán van ám itt más is, ami összezavar bennünket. Kiskoromban mindig elkísértem nagyanyámat két házzal odébb, Döme bácsi fodrászüzletébe. Pacsuli és égett hajszag, földre hullott hajtincsek, borotvafenő bőrszív, ropogós fehér köpenyek – mindez nem volt kellemetlen, én mégis mindig kisurrantam az oldalajtón a kapuszínbe, át a szűk benyílón, Laura néni nehéz szagú szobájába. A redőny mindig leengedve, csak a réseken szökik be a napsugár, de a szoba közepén hatalmasnak tűnő kerek kalitka, tele színpompás papagájjal. Recsegtek, füttyögtek, civakodtak a kék-piros-zöld-sárga madarak, és Laura néni néha kiengedett egyet-egyed, ami körbesurrogott, aztán rikácsolva megkapaszkodott a függönyön. Laura néni nehezen járt, bottal szuszogott-csozogott, kövér volt és cukorbeteg.

Egyszer nem mentem át hozzá, mert Döme bácsi késett, az üzlet előtt vártuk, amíg be nem robotgott motorkerékpárján. Frissen lepattant, feltámasztotta a motort, amelynek csomagtartójáról hatalmas, odakötözött harcsa lógott le, farka a földre ért. Ott is hagyta a motoron, az üzlet ajtaja előtt, amíg nagyanya haját bedauerolta.

Lusta nyári napok jártak akkor, az üzletek ajtaja nyitva, bent hűvös a lég, kint meztlábás gyerekek szaladtak a locsolókocsival.

Odaguggoltam a motorhoz, néztem a harcsát, amíg nagyanya kész nem lett.

Akkoriban világosnak látszott, hogy ha megnövök, rengeteg színes papagájom lesz nagy, kerek kalitkában, és egy lehúzott redőnyű, homályos szobában tartom őket. Azt is gondoltam, hogy még Döme bácsi harcsájánál is nagyobb halat fogok egyszer a folyóban.

Szerencse, hogy most megjött Cipó. Régen nem láttuk már, hosszú expedíción járt, távoli országokban. Eléggé megváltozott, mély barázdák húzódtak az arcán – megviselték a viszontagságok, az állandó harc a bennszülöttekkel.

Örülök, hogy megjött, mert Cipó okos ember, világot látott, sok mindent tud, amit mi nem. Vártuk, hogy valami tanulságosat mesél az útvjáról, de csak annyit kérdezett, hogy mit lehet enni. Márta adott neki ezt-azt, amit befalt, vizet ivott rá, bőfögött párat, aztán lefeküdt aludni. Hosszú ideje alszik már.

Ha Cipóhoz nem mérem is magam, én is okos ember vagyok. Mostanában például sokat foglalkoztat a környezet állapota. Érzem, hogy nem lesz jó, ha kizsaroljuk a természetet. Bosszant például, hogy alig eszem valamit, és mégis milyen sok salakanyagot termelek. Micsoda pazarlása ez a természeti forrásoknak! Az energiák elpocsékolása. Kezdtém odafigyelni, és észrevettem, hogy ha egész nap csak egy tejfőlös lángost eszem, vizet iszom, este meg eszem egy kis túrós tésztát, másnap reggel alig bocsátok ki valami kis salakanyagot. Kis eredmény ez, de én örömet lelem benne.

Látható tehát, hogy okosodom, de nem vagyok biztos benne, hogy fejlődésem akármeddig fenntartható. Jó, hogy megjött Cipó, ő roppant okos, ha felébred, kikérdezem egy-két dologról.

Mert egy sereg kérdés merül fel, amire nem tudom a választ. Mondom, kicsit össze vagyunk zavarva, amióta nincsen nyitva a fodrászüzletek ajtaja, hogy kintről lehetne hallani, hogyan csattog az olló, nem szaladnak meztlábás gyerekek a locsolóautóval, összevissza vannak az évszakok.

Vegyük például a papagájokat. Tényleg együtt jár-e a kerek madaras kalitka a nehéz szaggal, homályos szobával, egyedülléttel? A surrogó, rikácsoló, színes madarak a nehéz légzéssel? Netán én is cukorbeteg leszek, bottal szuszogok-csoszogok? Aztán fektessenek-e horgászfelszerelésbe, üljek-e hosszú órákat a folyóparton, hogy talán egyszer kifogok egy még nagyobb harcsát? Egyáltalán, jó dolog harcsát fogni? Illendő-e motorkerékpárra – ami nincs is nekem – kötözni, úgy robogni hazafelé?

A minap összegyűjtöttem egy kőműveskanálba a kertben elhullajtott kutyaurüléket. Olyan sokszor megtettem már, hogy nem találtam helyet, ahová nyugodtan eláshattam volna, így átugrottam a kerítésen a szomszédba. Ahogy ástam, ásogattam, koppan az ásó, és egy rozsdás, kerek kalitka bukkant elő, benne törékeny madárcontvázak. Mellette néhány vastagabb csont. Nem is ástam tovább, mert a végén még Döme bácsi is előkerülne.

Hát az ilyesmi is elbizonytalanít, összezavar. Megráztam Cipót, aki álomittasan, véres szemmel felnézett. Kérdezem, mi a véleménye, szerezzek-e papagájokat, illetve van-e kedve harcsázni augusztusban. Cipó csak dűnnyögött valamit, hogy ő okos ember, úgyhogy inkább hagyjam enni, bőfogni és aludni. A harcsázásról majd beszélünk nyárőszkor, morogta még, és befordult tovább aludni.

Itt alszik most laposan elterülve, és nem hajlandó papagájokról és harcsákról társalogni.

A jellemünk

Az ajtón belépve egy nagy, világos szobában találta magát az ember. Középen, a fókuszban egyszerű szék állt, előtte félkörben nagy, fehér paraván magasodott. A paravánon nyolc kis számozott ablak sorakozott.

Márta üldögélt egy keveset a széken, azután mivel semmi nem történt, felkelt, odalépett a falhoz, és benézett baloldalt az első ablakon. Két veszekedő embert látott, akik egyre hevesebben gesztikuláltak, félő volt, hogy tettelegességre vetemednek. Továbblépett, a második ablak derűs, tavaszi tájra nyílt, csobogó patak üde zöld réttel, virágokkal. A harmadik ablak mögött is virág volt, egy cserepes virág, de reménytelenül elszáradva. Mellette vizeskanna állt. Márta pillanatot habozott, aztán benyúlt, felemelte a kannát, és megöntözte a virágot. A negyedik ablakon bepillantva valami kivehetetlen krikzkraksz ábrát látott.

Most átsétált a nyolcadik ablakhoz, és a maradék négy ablakot jobbról balra nézte végig, az eddigi nyugodt ritmusban, minden ablaknál körülbelül ugyanannyi időt töltve. A nyolcadik ablak táblára írt számtani feladványt mutatott, de kréta nem volt mellette, csak egy szivacs. Márta egy rövid ideig vizsgálta, aztán kifejezéstelen arccal a hetedikhez lépett. Itt ismét be lehetett nyúlni: egy nagy piros és egy kisebb zöld gombot lehetett megnyomni. Márta habozott egy pillanatot, aztán benyúlt, és határozottan megnyomta a zöld gombot. Nem történt semmi. A hatodik ablak közelébe érve érezni lehetett, hogy innen bűz árad: bomló tetemek hevertek a nyílás mögött. Az ötödik ablak mögött színes halak úszkáltak korallzátonyok között.

Miután mindent megnézett, Márta szépen visszaült a székre, szoknyáját lesimította, és megvárta, amíg szólnak, hogy én következem.

Rövid, éber üldögélés után én is felkelttem, és semmihez nem nyúlva, gyorsan végigjártam mind a nyolc ablakot, balról jobbra. Visszasétáltam a székhez, de aztán rögtön újra odaléptem az első ablakhoz, ahol a két ember veszekedett. Valóban, elkezdtek egymást püfölni, ezt néztem egy darabig, mert szeretem az ilyen csihi-puhi jelenségeket. Néhány akciódús fordulat után azonban újra kezdődött a verbális veszekedés, és én átléptem a negyedik ablakhoz. Összehúzott szemmel nézegettem a kaotikus ábrákat, de mivel semmivel nem lettem okosabb, benéztem a hatodik nyílásba. Itt a bomló tetemek ugyanúgy hevertek tovább, úgyhogy a nyolcadikhoz léptem. Itt huzamosabb időt töltöttem, vizsgálgattam a feladványt, aztán benyúltam a nyíláson, és a szivaccsal letöröltem egy kitévőt, mert hibás volt a feladvány. Elégedetten odaléptem a hetedik ablakhoz. Ez fogós volt a nagy piros és a kisebb zöld gombbal. Némi habozás után benyúltam két kézzel, és egyszerre megnyomtam mind a két gombot. Nem történt semmi, én pedig visszaültem a székre, és hamarosan szóltak is, hogy cseréljünk Cipóval.

Cipó bejött, leült, aztán majdnem elaludt. Ekkor megszólalt egy figyelmeztető csengető, mire Cipó kötelességtudóan felkelt, sietősen odalépett a paravánhoz, futólag benézett a második, harmadik és hetedik ablakon, sehol sem időzve, aztán visszaült a székre, enyhén lecsúsztatva elhelyezkedett, és mindjárt el is aludt.

Na mármost azt lehetne gondolni, hogy mindezekből következtetni lehet a jellemünkre. De mi összebeszéltünk: előre megegyeztünk, hogy természetesen viselkedünk, és ez nyilván meghamisítja az eredményt.

Elment vadászni

Elmentem vadászni, Cipó meglőtte, Márta hazavitte, aztán az egész zsákmány ott rohadt, ahol volt, mert nem volt, aki megsüsse és megegye.

Valamit ki kellett találni. Mindenképpen nekem kell elmennem vadászni, mert van érzékem hozzá, jól tájékozodom, és sokat tudok a vadakról. Cipó meg a legjobb célzó köztünk, úgyhogy a meglövést sem lehet másra bízni.

Kipróbáltuk, hogy nem megyek el vadászni, és Cipó helyben lövi meg a vadat, de semmi állat nem jött felénk, nem volt mit meglőni.

Újra elmentem vadászni, Cipó meg is lőtte, Márta meg helyben megsütötte. Ez már egy fokkal jobb volt, de még mindig megrohadt a zsákmány – ha később is –, mert nem volt, aki megegye.

Nem tehattünk mást, elmentem vadászni, Cipó meglőtte, Márta meg helyben megegette. Így már nem vezett kárba a vad, csak Mártának nem volt ínyére a dolog: a nyers zsákmányt csócsálva vér és húslé csorgott a szájából, arcára nedves tollak tapadtak.

Néha jól jönne, ha nem csak hárman volnánk.

Úton

– Ez a város lényegesen kisebb – szólalt meg Cipó, kizökkentve a gépies vezetésből. Éppen egy kisvároson haladtunk át.

– Valóban – válaszoltam –, de az emberek aktívabbak. Felmennek a hegyre, lejönnek a hegyről, átkurjantanak a szomszédoknak.

Túljutottunk a városon, és most már a szabad országúton suhantunk.

– A világ mindenképpen tágasabb – jegyezte meg Cipó.

Csak helyeselni tudtam:

– A technológia sokkal fejlettebb.

Erre meg Cipó bólintott.

– A derekam vastagabb – szólalt meg ekkor hátul Márta.

Erre nem tudtunk mit mondani. Suhantunk a mezőkön, erdőkön át, kora nyári illatok ömlöttek be az ablakon.

– Az úti cél szerinted most közelebb? – kérdezte Cipó.

Bizonytalanul ingattam a fejemet:

– Ez semmivel sem világosabb.

Kint kezdett beborulni, rovarok kopogtak a szélvédőn.

– Nem is vagyok olyan éhes – szólalt meg újra Márta, de mi erre sem reflektáltunk, mert itt nagyobb horderejű dolgokról volt szó.

– A lehetőségeink sokkal nagyobbak – folytatta a korábban megkezdett gondolatot Cipó.

– Az időnk viszont rövidebb – válaszoltam találóan.

– Kétségtelen – bólintott Cipó.

Ezután már nem beszélgettünk, a többiek elaludtak, én pedig visszazökkentem a gépiesebb vezetésbe. Félig megformálódó ábrándokba merültem, izgalmasabb harcsafogásokról és nagy kalitka színesebb papagájról.